

Kelényi Béla
Homokviharban

Kemenczky Juditnak

Egy homokvihar közepében élek. Itt belül minden csendes és nyugodt. Minden olyan csodálatosan egyszerű, mint egy kórházi szobában. Fehérre meszelve a falak, fehérre festve a vaságy, az éjjeliszekrény, és fehér a takaró alól kilógó lábfej. Lassan tűnik el minden, mint amikor Pekingben, az írástudók utcájában a hatalmas ecsetekkel felfegyverkezett mester vízzel rajzol egész idézeteket az útra, és csak nézem, ahogy semmivé zsugorodik az írás a betonon. Ott kint mintha szétrobbant volna az idő. Mintha egy láthatatlan gépfegyversorozat szabdalná sorra szét az emlékeket, mintha homokvihar örvénye szaggatna szemmel már fel sem ismerhető darabokra mindent, hogy utána még egyszer, egyetlen pillanatra összeálljon a kép, mint egy színpontokban áramló Veszelszky-festmény galaxisában. Most pontosan olyan, mint amikor nap nap után leül az ablak elé, hogy az óbudai téglagyár kéményét figyelve ugyanazt a motívumot fesse, fejtse fel, mint tegnap és azelőtt, és a szeme előtt fröccsen szét a látvány, mert éppen akkor robbantják fel, és azóta a párázó kémény apró szemcsékre széthullva lebeg a süket csöndben.

Balázs F. Attila
Virtuális macskakövek

Amikor feltűnik a kedves
virtuális macskaköveken

a

lépések hangja falaknak ütközik
a sötét barlangban
hol árnyszülöttek szárnyai alatt
szerelemről és örökkévalóságról
motyogó
együgyű verssorok
mocorognak
egymás melegéből csenve